

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Alypio. 112.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

πελευπῶσιν ἡ δὲ ἔχει Ζηλοῦ ἄλλ' ἢ
ἐκ πολλῆ τῆ πεδόντος, ὡς λυμεώσας
φείγειν. ὅτι τρεῖς ἰσὶ γὰρ τὴν ἐκείνων
πεινῶν, ἢ γὰρ πεύειν ἐχέει.

Ἀλυπία. εἰς.

Τὰ μὲν ἐνικῶς εἰρημῶν ἐν ταῖς ἱε-
ραῖς τῆς φύσεως ἐστὶ χαρακτε-
ριστά. ὁμοίσιος γὰρ ἐστὶν ἡ ἀγία καὶ βα-
σιλικὴ τῆς τριάδος. τὰ δ' ὑπὸ τὸν ἐπι-
κόπιον ἐξελικνεγμῶν ἀριθμῶν, τῆς τῆς
ὑποστάσεων ἐστὶ ἀφ' ὁμοίας. πλατύ-
νεται γὰρ ἡ θεότης, εἰς τρεῖς ἰδιότησας,
καὶ συμπλέειται πάλιν εἰς μίαν ἕσταν. ἵνα
μητε ἡ πολυθεΐα χάραξ ἔχη ἐκ τῆς τῆς
φύσεως ἀφ' ὁμοίας. μήτ' ἡ Ἰουδαϊκὴ
ὑπόνοια ἐκ τῆς ἐνὸς πατρὸς. ἡ μὲν
γὰρ ταυτοτήτης τῆς φύσεως, ὑποστάσε-
σι διακρίεται. ἡ δὲ τῆς ὑποστάσεων ἰ-
διότης, εἰς μίαν ἕσταν συνάπτεται. καὶ
ἵνα μὴ πάντ' εἰς μέσον φέροντες μηκί-
νωμεν τὴν ὑπερφωλίαν, ἐν ἡ δὲ ἄλλοι με-
ταχειροσώμενοι, καὶ τοῖς λοιποῖς ὁδῶν
ἐρμηνείας ἀνατέμωμεν. Φησὶν ὁ θεός,
ἐγὼ πατὴρ, καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν πατέρων. ἡ
πατρὸς μετὰ ἐσὶν ἐγένετο ἄλλος θεός,
καὶ μετ' ἐμὲ ἐσὶν ἐστίν. τί οὐκ ἂν φῶμεν
οἱ ἐπερόδοσοι, τίς ἀρ' ἐστὶν ὁ τῆς πατρὸς
φύσεως, ὁ πατήρ ἢ ὁ υἱός; εἰ μὲν οὐκ ὁ πα-
τήρ, πῶς φησὶ μὴ εἶναι μετ' αὐτῶν,
καὶ ὑμᾶς γὰρ μετ' αὐτῶν ἐστὶν ὁ υἱός. εἰ
δὲ ὁ υἱός ἐστὶν ὁ εἰπὼν, πῶς φησὶν ἐμ-
πατρὸς μετὰ ἐσὶν ἐγένετο ἄλλος θεός.
οὐ γὰρ δὴ τολμήσετε θατέρον τῆς ὑπο-
στάσεως ἀνελεῖν. πατρὸς μὲν γὰρ καὶ δέυ-
τερον ἐδογματίσατε. τὸ δὲ μὴ εἶναι θά-
τερον, ἐδ' ἐκινῶσα, ὡς οἱ μὲν ἀνάχοι-
αδε. ἡμεῖς μὲν γὰρ εἰς τὴν ὁμοίσιον
τριάδα, καὶ τῆς, καὶ τὰ τοιαῦτα
ἐκλαβάνοντες ἐπισκοπῶμεν. ἡμεῖς δὲ
οἱ διακρινόμενοι πῶς ἐρμηνεύετε τὸ εἰ-
ρημῶν. ταῦτα μὲν οὐκ ἔστι τῆς
ἐπιρῶν εἰρημῶν ἡ ἐξωμῶν δὲ καὶ εἰς τὰ τῶν ἐπι-
κόπιον ἀριθμῶν ὑποστάσεων. ποῖον μὲν
φησὶν, ἀνθρώπων, καὶ ἐποίησεν ὁ θεός τῶν

desinunt. Quos haudquaquam imitari o-
portet, verum corrigere, aut, ut amplius
aliquid dicam, tanquam pestiferos homines
fugere. Illorum enim paupertatem, cui
mederi debent, exulcerant.

Alypio. 112.

Quæ in Scripturis sacris singulariter di-
cta sunt, diuinam naturam notant & in-
signiunt (consustantialis enim summæque
regia est sancta Trinitas:) quæ autem su-
pra singularem numerum enunciata sunt,
personarum discrimen expriment. Diui-
nitas enim in tres personas dilatur: ac
rursum in vnam essentiam contrahitur: quod
nimirum nec parium deorum cultus ob
naturarum differentiam locum habeat, nec
Iudaica sententia ob vnam personam. Si-
quidem naturæ identitas per personas di-
stinguitur: ac rursum personarum proprietas
in vnam essentiam copulatur. Ac ne omnia
in medium proferentes, nimis prolixam
epistolam reddamus, vnum aut alterum
duntaxat locum tractantes, reliquis etiam
interpretationis viâ aperiemus. Ait Deus:
Ego primus, & ego postea, ante me non
fuit alius Deus, & post me non erit. Quid
igitur dixerint qui secus ac nos sentiunt,
Vter est qui hoc dixit? Pater ne, an Filius?
Si Pater, quonam modo neminem alium
post se esse ait? De vestra enim sententia
Filius eo posterior est. Si autem Filius hæc
verba sunt, quonam pacto dixit, Ante me
non fuit alius Deus: Non enim profecto
hæc audacia eritis, ut alterutrum personam
tollatis. Primum enim ac secundum do-
cuiſtis. Quod autem alteruter horum non
sit, ne cogitatione quidem, ut opinor, fin-
gere sustinebitis. Nam nos quidem, de con-
sustantiali Trinitate tum hoc, tum alia
hoc genus, accipientes, pie sentimus. Vos
autem, qui essentiam distinguitis, quonam
pacto hunc locum exponetis? Ac de his
quidem hæc à nobis dicta sint. Veniamus
iam ad ea quoque, quæ singularem nume-
rum excedunt. Faciamus hominem, in-
quit, Et fecit Deus hominem ad imaginem

Dei fecit eum. Ac rursus: Et pluit Dominus à Domino ignem & sulphur. Et alio loco: Dominus Deus tuus, Dominus vnus est. Quid igitur hic dicere, queant Iudæi? Neque enim nobis, qui tres personas atque vnā substantiam constituimus, hi loci quicquam aduersantur. At cōtrā ipsis ora profus occludunt. Ex his itaque perspicuè constat, indubitatam penes Ecclesiam palmam atque coronam esse.

Zosimo Presbytero. 113.

Si, vt nonnulli dicunt, ex eo quod saltem & existimationem nihili omnino pendis, & effrenatum atque impotens ianuæq; expers os habere, & aduersus eos, quos minimè fas est, impetum facere videris, nos quoque fortasse operam ludimus, qui implacabilem feram monere agredimur.

Lampetio. 114.

Beatus es, ac mirificis laudibus dignus, vt qui hoc sis, quod vocaris. Nam cum ea, quæ collibuerit facere possis, tu tamen ea sola, quæ Scripturis sanctis, ac diuinis legibus & institutis grata sunt, facere non intermittis.

Eudamoni. 115.

Quoniam per literas ex te quæris, quæ ob causam Ioseph aliis omnibus fratribus prætermisissis, Simeonem solum, tanquam reditus fratrum prædem & obsidem futurum in vincula coniici iusserit, hoc dico, id eum hac de causa fecisse, quod ipse, eorum, qui tragediam illam aduersus eum struxerant, princeps extitisset. Nam si cum natu maximo, qui optimam sententiā proposuerat, sese coniunxisset, fortasse conatum illū & insidias euertisset. Etenim iunior quidem eo erat, vt qui ætate secundus esset, ac cæteris antiquior. Ac probabile est, alios quoque aut metu perterritos, aut ex maiorum natu consilio & sententia pu-

ἀνθρώπων. καὶ εἰκόνα θεῶν ἐποίησεν αὐτὸν, καὶ ἔβρεξε κέλευθον καὶ κέλευθον πυρὸς καὶ θύον, καὶ κέλευθον ὁ θεὸς σε, κέλευθον εἰς βῆτι. τί οὐκ ἂν φαίεν εἰ ταῦτα Ἰσραηλῶσι. ἡμῖν μὲν γὰρ οὐκ ἐναντιώταται ἔδιν, τοῖς τρεῖς ὑποστάσεις μίαν ἕσασιν οὐκ ἐναντιώταται. αὐτῶν δὲ παντελῶς ἀποκλείει τὰ σῶματα. διὸ οὐκ ἐκ τῶν ὡς ἀναμφισβήτητος βῆτι ὁ τῆς ἐκκλησίας σέφανος.

Zosimō presbyterō. cij.

Εἰ κινδυνεύεις, ὡς φασι πνέες, ἐκ τῆς ὑποπτείας καὶ ὑπολήψεως κομῆν καταπεφορημέναι, σῶμα μὲν ἀχάρινον, καὶ ἀκρατές, καὶ ἀπίλωτον ἔχειν. φέρεται δὲ καὶ ὡς ἕμις, ἴσως καὶ ἡμεῖς καταπονοῦμεν ὑποπτείας ἀμειλίχῳ θηρίῳ.

Λαμπτίῳ. cjd.

Μαχάριος εἰ καὶ θαυμαστός, τῆτο ὡς ὁσὸν καλῆ. διωάμβρος γὰρ ὡς ἄπην ἀβύλοιο, ἀταῖς ἱεραῖς γραφαῖς, καὶ τοῖς θεοῖς θεομοῖς ἀρίσκει μόνον ὡς ἄπην ἄπην.

Eudamoni. cij.

Ἐπειδὴ γράφας δι' ἡν αἴτια πνέες ἄλλας ἀδελφὸς παρὲς ὁ Ἰωσήφ, πνέες ἡμεῖς μόνον ἐκέλευσε δεθῆναι ὁμῶρον τῆς τῆς ἀδελφῶν ἐπανόδῳ γενησόμενον. φημί, ἐπειδὴ τῆς πνέες τραγωδίας ἐκέλευε κατ' αὐτῆς δραματῆς γενῆσαι κορυφαῖος ἦν. εἰ γὰρ ἐφ' ἕξαστο μετὰ ὁ πρῶτος, τῆ γνώμην ἀρίστη εἰσηγήσασθαι, ἴσως ἂν καὶ τῆ ὁπτιβελίῳ ἀπέσειεν. ἐκεῖ μὲν γὰρ νεώτερος ἦν, δεύτερος ὡς καὶ ἡλικίας, τῆ δ' ἄλλω πρῶτος πρῶτος καὶ εἰκὸς ἦν καὶ τῆς ἄλλης ἡ φοβηθέντας, ἡ δυσωπήθέντας πνέες τῆ πρῶτος πνέες τῆ γνώμην, σέσει πνέες ὁπτιβελίῳ, καὶ μάλιστα.